

Μπήκαμε στον προθάλαμο. Ήμαστε 8 παιδιά, όλοι με την ίδια περιέργεια γι' αυτήν την εμπειρία. Μια κυρία εμφανίστηκε για να μας καλωσορίσει. Αφού μας έδωσε κάποιες συμβουλές, τα φώτα έκλεισαν. Τα συναισθήματα ήταν περίεργα. Δεν ήξερες τι θα αποκαλυπτόταν σε αυτή την περιήγηση χωρίς φως. Όλα τα παιδιά είχαμε βρεθεί πολύ κοντά. Η αλήθεια είναι πως χρειαζόμασταν την επαφή με τους γύρω μας. Έτσι νιώθαμε ασφαλείς... Μια γυναικεία φωνή κέντρισε το ενδιαφέρον μας. Μας καλωσόρισε και συστηθήκαμε. Έπειτα, όλοι με τα μπαστούνια για οδηγό προχωρήσαμε διστακτικά. Ξεκινήσαμε το "ταξίδι" με ήχους από τη φύση. Όσο περνούσε η ώρα, τόσο περισσότερο εξοικειωνόμασταν με το περιβάλλον. Ακόμα και χωρίς φως ανακαλύψαμε την Αθήνα... το μετρό, τα μαγαζιά στο Μοναστηράκι ... βέβαια, όχι όπως συνήθως, δηλαδή οπτικά, αλλά ηχητικά και με τη βοήθεια της αφής. Η περιήγηση στην "πόλη" συνεχιζόταν και όλοι μας επεξεργαζόμασταν τα ερεθίσματα γύρω μας. Επιπροσθέτως, νιώσαμε μεγάλη ασφάλεια μεταξύ μας και εμπιστευθήκαμε ο ένας τον άλλον. Η οδηγός μας πάντα μας μιλούσε καθησυχαστικά και την ακολουθούσαμε πιστά. Τελικά, καταλήξαμε σε ένα τραπέζι μαγαζιού. Καθίσαμε, αναλογιζόμενος ο καθένας αυτά που είχε ζήσει. Η έκπληξη, όταν ακούσαμε ότι είχε περάσει ήδη μια ώρα από την αρχή της περιήγησής μας, έδειχνε πόσο είχαμε ευχαριστηθεί αυτήν την εμπειρία! Η συζήτησή μας στο τραπέζι μαζί με την οδηγό μας ήταν αρκετά συναισθηματική. Κατά τη διάρκεια αυτής, υπαινίχτηκε πόσες δυσκολίες κρύβει η καθημερινότητα για τα άτομα με αναπηρία, ειδικότερα σε μια πόλη, όπως η Αθήνα. Έπειτα, προχωρήσαμε σιγά-σιγά προς την έξοδο. Απο μακριά φάνηκε το φως... Ήταν κάτι πρωτόγνωρο, καθώς καμιά άλλη φορά στη ζωή μας δεν είχαμε μείνει μια ώρα στο σκοτάδι. Στο βιβλίο των εντυπώσεων που μας περίμενε, μπορούσαμε να γράψουμε κάτι ελάχιστο απο τις εκατομμύριες σκέψεις που κατέβαλαν το μυαλό μας.

Εγώ προσωπικά, νιώθω ότι αποκόμισα πολύ περισσότερα από τη μια ώρα στο σκοτάδι. Κατανόησα πως πρέπει κάθε μέρα να εκτιμάμε αυτά που μας έχει χαρίσει η ζωή και να νιώθουμε ευτυχείς που τα έχουμε. Επίσης, επιτακτική ανάγκη, ειδικότερα στην εποχή μας, είναι να πράττουμε με αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα απο τις ειδικές τους ανάγκες. Να τους βοηθάμε, όταν έχουν ανάγκη, και να μη διστάζουμε να προσφέρουμε. Και τέλος, όπως άλλωστε λέει και το σλόγκαν της εκδήλωσης, όντως είδα με άλλα μάτια τον κόσμο, με τα μάτια της ψυχής ....

Αλκίνοος Σαρίογλου, Γ'2